DRUM BUN!

Ancheta ziarului „Sportul":

VIITORUL TURISTIC AL DELTEI DUNĂRII

Delta — un imens parc național

Din Sibiu, ne-a parvenit scrisoarea cititorului FRITZ KRAUSE, care face o serie de propuneri de ordin general în legătură cu dezvoltarea turistică a deltei. Ele constituie un punct de vedere interesant, relevînd un iubitor sincer al frumuseților naturii. Redăm o serie de pasaje din scrisoarea sa.

Consider că trebuie să se pornească de la ideea că valorificarea turistică a deltei Dunării va atrage un număr imens de turiști, ceea ce ar aduce importante venituri statului, așa încît s-ar amortiza, în scurt timp, orice amenajare și eventualele sacrificii din alte domenii de activitate economică.

Un prim pas ar trebui făcut declarînd întreaga Deltă parc național. În felul acesta s-ar asigura păstrarea intactă a naturii și exploatarea foarte limitată a bogățiilor deltei.

De exemplu, dacă este adevărat că se practică pescuitul electric în deltă, acesta ar trebui interzis cu desăvîrșire, deoarece curentul electric distruge atît peștii mari cît și puietul, deci hrana de bază pentru păsările deltei.

De asemenea, crearea unui parc național ar însemna ocrotirea păsărilor : s-ar limita la maximum exploatarea stufului și astfel s-ar menține locurile de cuibărit ale păsărilor.

Pescuitul fiind necesar, ar urma să fie practicat de pescarii amatori și, firește, de localnici, cu mijloacele lor tradiționale, ceea ce ar întări una din trăsăturile pitorești ale deltei.

O valorificare turistică rațională a deltei trebuie să urmărească, în primul rînd, diversificarea și modernizarea mijloacelor de acces în această zonă. Cred că este necesară modernizarea șoselei Tulcea-Murighiol și, eventual, prelungirea ei.

De asemenea, cred că ar fi bine să se construiască o serie de „baze de plecare" prevăzute cu un camping, cu locuri de parcare a mașinilor, un număr de bărci cu motor sau măcar bărci cu vîsle care să poată fi închiriate, împreună cu ghizi bine instruiți.

În aceste „baze de plecare" turiștii ar trebui să găsească de închiriat undițe și materiale de pescuit. Acolo unde este posibil, ar fi de dorit să se amenajeze și o mică plajă.

Deoarece majoritatea turiștilor vin cu mijloace auto și nu toți dinspre Constanța, consider că este strict necesar să se asfalteze șoseaua Măcin-Tulcea. În sprijinul acestor turiști, cred că este necesar să se amenajeze, în orașul Tulcea, un loc de parcare păzit unde să poată fi lăsat vehiculul, pe timpul excursiei în deltă.

Pentru turiștii care vin cu trenul sau alte mijloace consider că trebuie mărit numărul curselor de vapor atît de la Galați la Tulcea, cît și de la Tulcea spre cele trei brațe ale deltei.

De la aceste „baze de plecare" amenajate lîngă șosea sau lîngă comunele în care acostează vaporul, turistul, cu barca închiriată și cu un ghid, ar putea pleca individual sau în grup, cutreierînd delta, după indicațiile ghidului sau după itinerarul ales din hartă. Iată, de ce, este absolut necesară o hartă foarte precisă a deltei.

Pe parcursul acestor itinerarii, în locurile cele mai pitorești, turistul va trebui să găsească mici locuri de popas, formate din cîteva corturi sau căsuțe prevăzute cu un minim de confort și cu puncte alimentare bine aprovizionate.

Acolo unde este posibil, chiar și pe distanțe scurte, consider că trebuie amenajate, plecînd de la locurile de popas, poteci turistice marcate (de exemplu : prin pădurea Letea)

Consider, în sfîrșit, că ar trebui să se prevadă modernizarea plajelor de la Sulina și Sf. Gheorghe ca și construirea unor hoteluri moderne pe aceste plaje.

O nouă pledoarie pentru șosele

Un cititor din Constanța, ing. ION URSAC, ne mărturisește că, după o prealabilă discuție într-un cerc de prieteni iubitori și cunoscători ai deltei, a ajuns la concluzia că această zonă turistică trebuie înzestrată cu o rețea de șosele care ar înlesni accesul turiștilor și din punct de vedere al confortului și al rapidității. Iată ce ne scrie d-sa :

Construirea unor șosele de-a lungul celor trei brațe ale Dunării ar rezolva problema legăturilor între unele localități acum izolate și, în același timp, ne-ar oferi cîteva foarte atractive șosele turistice.

Imaginați-vă o șosea Năvodari—Vadu—Sf. Gheorghe, pe care ai, într-o parte, apele Mării Negre, iar în cealaltă parte lacurile Sinoe și Razelm sau unduitoarele întinderi de stuf ale Deltei. Sînt convins că nici o altă șosea turistică din Europa nu ar fi atît de căutată.

În ceea ce privește baza materială, cred că ar trebui înălțate construcții moderne (hoteluri, restaurante, cinematografe etc.) doar la Sulina, Maliuc, Sf. Gheorghe și Chilia Veche, în restul deltei fiind mai indicat să se amenajeze campinguri de-a lungul șoselelor de pe cele trei brațe (Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe).

Pentru turiști, ar prezenta o mare atracție o rețea de campinguri la care să se poată ajunge în maximum 3—4 ore din Constanța (deci, pe șosele rutiere asfaltate) și care să ofere iubitorilor de natură satisfacții multiple (plimbări cu bărci pescărești, pescuit și vînătoare sportivă, urmărirea — din puncte special amenajate și cu aparatură optică adecvată — a vieții păsărilor din cele mai populate și interesante colonii ; degustarea unor preparate specifice deltei etc.).

Din sondajul făcut de subsemnatul în rîndul iubitorilor deltei — români și străini — a rezultat că excursiile cu șlepuri și șalupe nu satisfac decît gusturile turiștilor virstnici.

Inconvenientul principal în vizitarea deltei constă în timpul exagerat de lung necesar pentru a te deplasa de la Tulcea la Sulina (7—8 ore), Tulcea—Sf. Gheorghe (8—10 ore) pe cînd, pe șosele turistice, acest timp s-ar reduce cel puțin la un sfert.

Construirea celor trei șosele ar permite amenajarea de-a lungul lor a nenumărate puncte de mare atracție turistică, ar fi arterele principale prin care ar pulsa mai intens viață din mijlocul deltei.

Actualmente, în fiecare vară, sute de autoturisme din toate țările Europei invadează micuțele sate pescărești Murighiol și Dunavățul, care le oferă foarte puține atracții.

O călătorie de agrement de-a lungul unei șosele Năvodari—Vadu—Gură Portiței—Sf. Gheorghe ar satisface și pe cei mai pretențioși turiști, oferindu-le plaje curate pe întregul parcurs, puncte pentru închirierea de ambarcații cu vele sau rame pentru navigația pe lacurile și canalele interioare sau pe mare, cherhanale-restaurant ; zone speciale amenajate pentru pescuit și vînătoare sportivă, campinguri și cabane, puncte pentru observarea viețuitoarelor deltei, puncte de alimentare, bazine-acvarii ; rezervații pentru păsări, zone pentru pescuitul subacvatic la Sf. Gheorghe.

În plin sezon estival, prin cîteva stațiuni balneo-climaterice

CÎND ÎNDRUMĂTORUL SPORTIV ESTE... VIZITIU LA MAI MULTE TRĂSURI

Stațiunile balneo-climaterice constituie minunate locuri de reconfortare fizică, redeșteptînd în miile de oameni care-și petrec concediul în aerul proaspăt al munților pasiunea pentru mișcare. Așadar, exercițiul fizic, neglijat adesea, din cauza solicitărilor cotidiene este la largul lui în timpul vacanței.

Pentru a vedea dacă zilele de concediu ale amatorilor de drumeție și sport sînt bine folosite, am vizitat cîteva stațiuni de odihnă de munte.

Puține stațiuni balneo-climaterice din țara noastră se pot mîndri cu o bază sportivă atît de dezvoltată și variată ca aceea de la Tușnad. Aici există un club cu încăperi utilate cu mese pentru șah și tenis, terenuri de handbal, volei, baschet și fotbal, zonă de pescuit pe Olt, lacul Ciucaș, dotat cu toate cele necesare pentru înot și plimbări de agrement cu barca. Iarna, iubitorii de sport au la dispoziție pîrtii de schi și pistă de patinaj, echipament și numeroase săniuțe.

Localitatea a căpătat, după împărțirea teritorial-administrativă a țării, noi atribute, devenind oraș. În planul de dezvoltare a orașului - sînt prevăzute importante schimbări și în domeniul sportiv. La primăvară, urmează să înceapă lucrările de construcție a unui teleferic între Tușnad-lacul Sfînta Ana ; de asemenea, vor fi amenajate patru noi pîrtii de schi, o cabană modernă, patinoare naturale, terenuri de baschet și volei.

După cum am arătat, stațiunea de la poalele masivului Harghita dispune la ora actuală de condiții pentru atragerea unui număr tot mai mare de tineri și vîrstnici în întreceri recreative, iar în viitor va dispune de o și mai largă bază sportivă. Firesc, se pune întrebarea : sînt folosite, în aceste zile, instalațiile sportive la întreaga lor capacitate ? Într-o singură zi am văzut nenumărați oameni pe plaja ștrandului, alții în bărci sau în apă, am asistat, în fața cantinei nr. 1, la o masivă plecare într-o excursie la Stînca Șoimilor, iar după-amiază zeci de cetățeni de toate vîrstele au pus stăpînire pe masa de tenis și terenurile de volei și handbal.

— Excursiile la Poiana Muncitorilor, Turnul Apor, lacul Sfînta Ana și alte locuri deosebit de pitorești din împrejurimi, precum și concursurile pentru desemnarea celui mai bun pescar al serii, ne-a spus Stelian Stoica, salariat al Casei de cultură, **atrag pe cei mai mulți dintre oaspeții noștri. Organizăm și alte întreceri sportive, programul lor fiind afișat pe o lună de zile la avizierul de la fiecare cantină. Vara trecută am avut în postul de îndrumător sportiv pe profesorul de educație fizică Carol Csaszar, un om foarte priceput și inimos, dar care a fost rechemat în toamnă la Miercurea Ciuc. În locul lui am fost nevoiți, pentru a nu pierde postul, să angajăm un instrumentist (și de asemenea cadre ducem lipsă), pe care îl ajutăm noi în treburile sportive, întrucît nefiind calificat nu poate da sfaturile necesare neavizaților și nu cunoaște regulamentele jocurilor. El lucrează însă efectiv pentru sport și doar colaborează la orchestra Casei de cultură.**

Prin urmare, la Tușnad există toate condițiile materiale pentru o rodnică activitate sportivă, dar lipsește un pilon important : organizatorul și îndrumătorul celor care vor să se relaxeze în concursurile preferate. Păcat !

★

„S-a întîmplat ca anul acesta să ne petrecem împreună concediul mai mulți colegi. Ne place să jucăm volei, șah și fotbal, dar aici în mijlocul naturii dorim cu toții să vizităm cît mai multe locuri pitorești, să cunoaștem împrejurimile care fac din Predeal o frumoasă stațiune de munte. De cînd sîntem aici (și a trecut o bună bucată de timp) nu s-a organizat nici o excursie, nici un concurs. Singura noastră distracție e... dansul".

Cuvintele aparțin muncitorului **Ion Bălulescu**, electrician la Atelierele C.F.R. Timișoara. Mergînd pe urmele acestei sesizări am constatat că, de cîțiva ani, plictiseala înlocuiește întrecerile sportive ce ar trebui inițiate de Casa de cultură. Majoritatea acțiunilor planificate (pentru că e obligatoriu să figureze și probleme sportive) în programul lăcașului de cultură sînt neinteresant concepute, ceea ce face ca adesea intențiile organizatorilor să nu fie finalizate. Tovarășul **Anghel Pîrvănescu**, locțiitorul directorului Casei de cultură, ne-a pus chiar de la început în fața unei cauze esențiale. El ne-a explicat că timp de cîteva săptămîni postul de îndrumător sportiv a fost ocupat de pianistul **Ion Burcoiu**, absolvent al Școlii medii de muzică. Forurile superioare n-au fost de acord cu angajarea pe post de îndrumător sportiv a unui pianist și au anulat numirea.

— Dar dv. de ce ați preferat un instrumentist în dauna unui cadru de specialitate — l-am întrebat pe interlocutor.

— Din mai multe motive. În primul rînd pentru că cadrele cu studii superioare fug în marile orașe. Apoi, avînd nevoie și de instrumentiști, am crezut că... împușcăm doi iepuri dintr-un foc. Anulîndu-se angajarea menționată, sîntem nevoiți să transformăm postul de îndrumător sportiv în cel de instrumentist. Ion Burcoiu va lucra, în continuare, pentru sport, iar noi vă promitem că vom lua toate măsurile ca de acum înainte treburile să meargă bine.

Greu de crezut ! Ne întrebăm : ce rezultate se așteaptă atunci cînd structura organizatorică înlătură tocmai postul în care un om potrivit ar putea să dea viață activității sportive din stațiune. Și, curios lucru, Comitetul județean pentru cultură și artă, care aprobă și desființează posturile, nu observă nimic...

★

Am mai vizitat stațiunile Sinaia, Bușteni și Mălnaș și, cu excepția primei localități, peste tot cei care răspund de activitatea sportivă la casele de cultură au alte obligații profesionale, excursiile, concursurile de șah, tenis, volei etc. organizîndu-le pe... apucate. Așa se întîmplă cînd îndrumătorul sportiv este... vizitiu la mai multe trăsuri. Cu o activitate sportivă desfășurată printre... picături nu se poate crea climatul propice unor manifestări atractive, care să răspundă cerințelor legitime ale oamenilor veniți la odihnă.

Tr. IOANIȚESCU

Ca și Moiceanu să priceapă...

(Urmare din pag. 1)

drepte, infirmînd în scris ceea ce nimeni nu ar fi putut să infirme : tristul adevăr petrecut cu cîteva luni în urmă. Ne-am dat astfel seama că G. Moiceanu trebuie ajutat să priceapă ceea ce alții n-au știut sau n-au dorit să-l facă a înțelege.

E drept că ziarul nostru a considerat că-și îndeplinește o datorie de onoare făcînd publice, pentru prima oară, niște fapte profund reprobabile și care nu se petrecuseră doar în „Cursa Păcii" cu un sportiv român, deoarece G. Moiceanu nu a recurs cel dintîi la doping și — din păcate — n-a fost nici cel din urmă.

În articolul editorial „Vorbitul în șoaptă", publicat în Sportul Nr. 180 din 13 mai a.c., redacția trăgea semnalul de alarmă, amintind cîteva din cazurile asemănătoare petrecute în ciclismul autohton și nesancționate din nefericire, așa cum se impunea (dovadă cea mai clară fiind însăși repetarea lor). De aceea, nu le vom reaminti. Cei mai vechi în sport n-au uitat scena tristă pînă la groază petrecută pe stadionul Tineretului din Capitală, cu aproape 20 de ani în urmă, cînd atletul timișorean Ion Păscu se prăbușise pe zgură în convulsii inexplicabile pentru unii; alții își reamintesc poate de acea probă de mars din anul 1953, în care un concurent, pe stadionul Republicii, își pierduse controlul gesturilor.

Acestea fuseseră începuturile, oarecum „romantice", dacă lupta cu primejdia de moarte în condițiile necinstei poate avea ceva romantic în ea. Pe atunci, de regulă, se recurgea la pastilele de pervitin sau benzidrin, la fiole de strienină, după rețete bătrînești, fabricate ad-hoc de sportivi și ingurgitate pe furiș în încăperile complice ale W.C.-urilor de sub tribune. De atunci, însă, dopingul a fundamentat o industrie și i-a îmbogățit pe mulți. Niciodată însă pe sportivi !

În articolul „Vorbitul în șoaptă" nu se pomenea nimic despre un lucru știut, dar tot din șoptite, că eșecul de la Zürich al fotbaliștilor români tot unui astfel de „tratament" i s-a datorat. Nu s-a dat glas nici acelor suspiciuni mai recente, izvorîte din „inexplicabila" comportare a luptătorilor noștri la campionatele europene de la Västeras, deși acolo, în locul glucozei obișnuite (admisă de regulamentele sportive), reprezentanților noștri li s-au oferit niște fiole de proveniență japoneză, mai puțin familiare și poate mai puțin ortodoxe, care au produs unor luptători vărsături. În articolul de acum cîteva luni ne-am referit doar la fapte sigure, fundamentate pe analize serioase (și repetate) de laborator.

Dacă G. Moiceanu a putut să spună că a băut bere și coniac după cursă, sigur de nevinovăția sa, atunci să răspundă tehnicienii care i-au recomandat alcool după efortul unei etape într-o competiție care abia începuse.

Aceste fapte cunoscute nu sînt luate însă în discuție cu suficient curaj și simț de răspundere, cu competență deplină și intransigență, nici de federația de ciclism și nici de către conducerea superioară a C.N.E.F.S., deși sarcinile care le revin amîndor foruri sînt fără echivoc atunci cînd este vorba despre respectarea legilor celei mai depline sportivități, despre apărarea sănătății sportivilor fruntași și — mai presus de toate — de consolidarea permanentă a prestigiului sportului românesc.

Faptul că pînă în prezent nici o federație n-a prevăzut sancțiuni și măsuri educative care să blocheze drumul clandestin al dopingului, că Biroul C.N.E.F.S. nu a dat hotărîte dispoziții în acest sens, a făcut ca primul caz oficial din sportul nostru să fie depistat într-o confruntare internațională, găsind complet descoperită oficialitatea de resort, căreia i-au fost necesare aproape trei luni pentru a găsi o soluție pe care o considerăm nesatisfăcătoare. Aceasta nu pentru că măsurile luate împotriva lui G. Moiceanu n-au fost mai drastice, ci pentru că el a fost considerat singurul vinovat și pentru că — poate cu excepția F.R.C. — cazul acesta n-a fost dezbătut public, cu participarea unor tovarăși din conducerea C.N.E.F.S., a tuturor sportivilor fruntași, la București, dar și în provincie, a tuturor antrenorilor și activiștilor sportivi din cluburi și asociații, care să vadă și să înțeleagă că asemenea fapte nu au nimic comun cu ideologia socialistă despre sport și că sînt reprimate cu cea mai neclintită hotărîre.

Cînd în lumea capitalistă viața sportivă este cutremurată de decesul unui campion mondial cum a fost ciclistul englez Tom Simpson, al unui campion de box, vest-germanul Ioseph Elze, cînd un talent de valoarea francezului Roger Riviere a devenit infirm pentru tot restul vieții, cînd o vedetă de talia rutierului italian Gianni Motta este adusă în fața justiției (ca și antrenorul lui Elze, de altfel) ca dramatice consecințe ale dopajului, nu se poate asista cu pasivitate la tentativele de infiltrare ale acestui flagel în sportul nostru, decît în mod vinovat. Trecînd, dacă se poate trece, peste jignirea adusă sportului românesc în „Cursa Păcii", ne întrebăm: cine ar fi răspuns și cum anume în cazul unui tragic deznodămînt a cărui victimă ar fi putut fi, să zicem, G. Moiceanu ? Cine anume și-ar fi asumat, de asemenea, răspunderea creșterii și educării celor trei copii ai săi ?

Atunci cînd pe culoarele și în birourile federații'or se ventilează idei de genul : „Și alții fac la fel", sau „Alții au găsit modalitatea anihilării urmelor, noi încă nu", orice explicație, de o naivitate nepermisă a „egalizării" condițiilor de întrecere, fără ca cineva să ia poziție fermă împotriva unor astfel de mentalități, înseamnă că se ignoră înseși principiile de bază ale concepției despre sportul de tip socialist, încrederea în superioritatea acestuia față de cel capitalist, în care sportivul este supus adeseori exploatării managerilor, antrenorilor, proprietarilor de arene și stadioane și intereselor bursei pariurilor. Cînd un sportiv fruntaș recurge la doping și este descoperit, el își atrage tristă simpatie și compasiune a opiniei publice, pentru că în tentativa sa se întrevede, sau se presupune, disperarea omului nevoit să apeleze la soluții extreme pentru a-și salva existența. În condițiile sportului nostru, asemenea situații nu pot să existe și, de aceea, în cazul folosirii dopingului, locul compătimirii este luat de revolta legitimă față de necinste, în primul rînd, și de importarea unor mijloace compromițătoare și compromise în același timp.

Sportul are menirea, în condițiile socialismului, de a da societății oameni sănătoși, echilibrați sub raport moral, și să asigure națiunii o capacitate fizică mereu în creștere. Toate celelalte aspecte care se ivesc în fenomenul vieții sportive nu pot fi decît adiacente scopului final, nu pot fi apreciate decît drept căi și mijloace de asigurare a țelului exprimat. De aceea, performanța și sportul de masă comunică în timp, în ambele sensuri, contopindu-se în coeficientul biologic general al poporului, alături de celelalte capacități de manifestare ale acestuia.

Sprijinul acordat de statul nostru mișcării sportive fundamentează raporturi morale de un anume tip, care exclud fenomenul exploatării sportivului, dînd, în același timp, o libertate de manifestare multiplă și în planul relațiilor, în vederea îndeplinirii deziderateior majore ale sportului, ca element social-educativ, la nivelul epocii actuale.

Această conștiință se cere a fi transplantată fiecărui practician al sportului din țara noastră, pentru a se realiza, la nivel superior, acea unitate de concepție despre rostul și rolul exercițiului fizic dus pînă la limitele maxime ale capacității omenești sau păstrat la dimensiunile accesibile posibilităților fiecărui îndrăgostit de mișcare și efort organizat.

Iată resorbul care a declanșat acum cîteva luni (destul de tîrziu, de altfel, o recunoaștem) dezvăluirea reprobabilei fapte comise de G. Moiceanu. Această luare de poziție s-a soldat cu instituirea de către Ministerul Sănătății a unei comisii antidoping, care și-a și început activitatea. Era de datoria C.N.E.F.S. să ceară îndată după J.O. de la Tokio înființarea unui asemenea for, mult mai util, fără îndoială, decît altele create de atunci și pînă acum.

Atragem atenția că auspiciile sub care comisia antidoping a început să activeze nu sînt dintre cele mai bune și nu din cauza ministerului de resort. Se și vorbește, frecvent, chiar și în prezența sportivilor, că mijloacele de investigație sînt sumare și nesigure, că substanțele chimice se procură cu greutate și în cantități insuficiente, punîndu-se astfel sub semnul îndoielii înșeși rezultatele analizelor obținute (vezi cursa ciclistă a clubului Steaua). Nu am fost încă informați dacă s-au importat de către C.N.E.F.S. aparatele necesare controlului antidoping, conform sarcinii pe care conducerea acestei instituții a primit-o, încă din primele zile ale lunii iulie, de la forurile de partid. Această ar fi fost o știre în stare să creeze un sprijin real comisiei medicale, care, în treacăt fie spus, este prea intim și poate interesat legată de organele sportive propriu-zise, în alcătuirea ei intrînd, în principal, aceiași medici care mai au răspunderi diverse în cadrul federațiilor și chiar al C.N.E.F.S.

Acum, în fața judecății exprimate de F.R.C. și acceptată de Biroul C.N.E.F.S., credem că nu greșim afirmînd că ea nu-și atinge scopul și că se înscrie mai curînd în aria necorespunzătoare a măsurilor luate de ochii lumii. Aceasta, pentru că în sancțiunea dată lui G. Moiceanu au fost incluse o serie de calcule (virsta actuală a lui Moiceanu, capacitatea lui de a mai face performanță etc.), evitîndu-se implicarea altor factori răspunzători, cel puțin în egală măsură cu G. Moiceanu. Nu se poate accepta, astăzi, că un sportiv recurge la doping fără știrea și încuviințarea antrenorului său, fără supravegherea, de cele mai multe ori, complice a medicului. Aceasta, mai ales cînd este vorba de un membru al unei echipe naționale, supus în mod aproape neîntrerupt dublului control exercitat de organul tehnic și medical.

Lăsîndu-se la o parte anturajul care a făcut posibilă sau a determinat greșeala lui Moiceanu, avem sentimentul că este pedepsită doar victima (deoarece, după cum se știe, substanțele toxice se răzbună asupra organismului său), în vreme ce complicii morali ai faptei cad în afara pedepselor. Dacă G. Moiceanu nu a acuzat pe nimeni, asumîndu-și întreaga răspundere a faptei sale, așa cum a făcut-o cu patru ani în urmă și Ion Cosma, „eroismul" său ni se pare donquijotesc. Reamintim, totuși, că sancțiunea lui I. Cosma, care „pierduse" startul probei olimpice la Tokio, a fost mai aspră decît cea a lui G. Moiceanu, deși pierderea unui start se poate întîmpla oricărui sportiv. S-a ținut totuși seama, atunci, fără să se afirme public acest lucru, că de fapt I. Cosma părăsise startul tocmai pentru a se debarasa de produsele farmaceutice interzise, aflate asupra sa în momentul apariției comisiei de control antidoping.

G. Moiceanu, care a adus atîtea satisfacții susținătorilor clubului său, tuturor iubitorilor ciclismului de la noi, culorilor naționale, se vede acum pedepsit aspru și se crede nedreptățit, pentru că el mai gîndește că gestul său din „Cursa Păcii" era în avantajul echipei reprezentative, dîndu-i chiar o nuanță de „sacrificiu" și de „patriotism". Nimeni pînă acum, se pare, nu i-a explicat lui Moiceanu că eroarea sa provine tocmai de aci, că în calitate de purtător al tricoului tricolor și — mai ales — de căpitan al echipei el a riscat nu numai rezultatul, evident mai puțin important (comparativ vorbind), ci prestigiul și onoarea sportului nostru, pe care el cel dintîi trebuia să le apere. Sfătuindu-l să se „explice" cu ziarul nostru, nu i se face un serviciu, nici lui, nici altora, nu i se înlesnește o atitudine corectă de denunțare a complicităților posibile și care l-au determinat, probabil, să apeleze la doping, nu se curăță rana pricinuită moralei sportive și nu se sterilizează plaga constatată.

În locul unei polemici sterile, de culise, ar fi mult mai utilă o atitudine transantă, împotriva primejdiei reprezentată de doping, atît pentru sănătatea sportivilor, cît și pentru morala stadionului, o atitudine izvorînd din cunoașterea profundă a caracterelor specifice sportivului de tip nou, a substanței sale nealterată de trecerea timpului și pe care avem datoria de onoare de a o dovedi și susține prin fapte și nu numai de a o exprima.

Ca G. Moiceanu să înțeleagă toate acestea, era absolut necesar ca alții să o fi făcut înaintea lui.

Sancțiuni date unor atleți

Luînd în discuție o serie de abateri petrecute în grupa săritorilor în înălțime, pregătită de antrenorul **C-tin Dumitrescu**, biroul F.R.A. a luat următoarele măsuri: 1. Se suspendă pe timp de un an atleta **Alexandrina Stoenescu**, pentru lipsă de interes în pregătire, pentru rezultate necorespunzătoare și repetate abateri disciplinare; 2. Se dă avertisment atleților **Virginia Bonci, Cornelia Popescu și Aurel Popescu**, pentru abateri disciplinare; 3. Se dă un ultim avertisment antrenorului **C-tin Dumitrescu**, pentru slaba muncă educativă desfășurată în cadrul grupei pe care o pregătește și pentru atitudine neprincipială în relațiile cu sportivii.

(Urmare din pag. 1)

lui Soare se ascundeau ruinele cetății Dervent.

Vîntul ne-a ajuns din urmă peste puțin și ne-a condus pe sub dealuri golașe pînă la Pirjoaia, care ne fusese recomandată drept „o țară a fructelor". S-ar putea să existe fructe miraculoase, dar nouă ne-au fost vîndute două kilograme de struguri acri și un kilogram de pere sparte, cu un preț mai ridicat decît cel din Piața Amzei, la București. Pirjoaia ne-a lăsat un gust sălciu — nu fusesem speculați și nici primiți inospitalier în nici unul din satele aflate de-a lungul Dunării, iar pescarii, ca și țăranii, înfățișați în capitolele precedente, stau mărturie întru aceasta.

Vîntul însă continua să sufle din pupa, ștergîndu-ne impresia lăsată de pirjoienii neprimitori.

Pe malul dobrogean se înșirau coline dezbrăcate de orice vegetație, în afara unor terburi mărunte și a unor copaci ascunși în pliurile coamelor argiloase. Și, din loc în loc, piatra se ridica de sub pămîntul galben, formînd peșteri și dolmeni, creînd aproape un defileu la ieșirea din Ghizdărești, masive stîncoase puternice închideau Dunărea într-un cadru specific riurilor de munte, retrăgîndu-se iar pentru a închipui fiorduri pitice.

De la un țărm la altul treceau lotci conduse de bătrîni cu bărbi de mătură, sau de femei, și chiar sub fiordul Ghizdărețiului am văzut o barcă plină de copii, al căror vîslaș, nu mai mare de cinci ani, se ridica la fiecare mișcare pentru a nu scăpa din mîini buturile ramelor. Barca se legăna sub așanumita stîncă a Celelor, iar copiii ne priveau tăcuți, toți blonzi și rumeni, asemenea majorității copiilor din satele lipovenești.

O furtună iscată din senin înainte de Hîrșova ne-a făcut să ne adăpostim după un șlep. Doar cînd am urcat pe puntea șlepului spre a cerceta întinderea zonei frămîntată de valuri, am găsit o Dunăre aproape calmă. Era unul din capriciile fluviului — acela de a naște furtuni și de a le stinge după o clipă, într-un cot sau la o lărgire a albiei.

Am trecut apoi prin fața Hîrșovei, al cărei port se întinde între două masive portale de piatră, dintre care unul a fost folosit, pare-se, și de către constructorii romani ai cetății Carsium, ca și de către constructorii unei cetăți turcești. Arcuindu-se între aceste două bastioane, orașul se retrage cățărîndu-se pe dealuri.

Și ca un răspuns dat sfincșilor și bastioanelor de piatră ale fluviului, oamenii au înălțat aici două construcții de-a lungul unei porțiuni aproape drepte a Dunării și ale căror capete le încununează. Una e biserica din Ghizdărești, atît de robustă în comparație cu casele din jur, încît le face aproape să dispară. Cealaltă e somptuoasa biserică a Hîrșovei. Turlele ei continuă să se vadă și din josul apei, acolo unde dealurile încearcă să o ascundă, dar pînă la urmă ele se retrag și biserica se înalță pe măsură ce te depărtezi.

Apoi Dunărea face un cot, bastioanele și cupolele dispar, lotcile se odihnesc pe nisipul plajelor. Se înserează. Putem să întindem corturile.